

אמנות

תיאטרון

טימוס בטס-טס

הקיסר ג'ונס (התיאטרון הקאמרי) — הוא מושלה של קיסרות הפחד: הפחד מפני המציאות, הפחד מפני האמנות הריאליסטית והפחד מפני הישר, הטוב והטהור.

ברוסוס ג'ונס (יוסף ידין) הוא התגלמות הפחד המאחד. האסיר הבורח מן הכלא האמריקאי מוצא מקלט באחד האיים הקאריביים, שעדיין לא הגיעו להגדרה עצמית. ג'ונס הופשע משתלט על האי כולו. מבלי שהצופה יתכו בכך בעצמו, ורק במידה שהוא סומך על סיפוריו של הלבן-הגבל הנרי סמיטס (ניסן יתיר), גודע לו על כל מעללי ופשעיו של ברוסוס ג'ונס, הרודה בנתיניו.

הנתינים יודעים על כל אלה בעצמם. הם חשו זאת כנראה על גופם. יוג'ין אוניל, מחבר המחזה, אינו טורח אפילו להוכיח זאת. הוא סומך על הצופים המשכילים והניבונים, שיגיעו לכל מה שהוא ותושבי האי הקאריביים, נתיניו הנדכאים של הקיסר ג'ונס, יודעים זה מכבר הימים.

בכל זאת נשאר הכל לא ברור. דואגים לכך יוג'ין אוניל והבמאי היי קיילוס במידה שחה. אוניל עשה זאת בטקסט הספרותי המעורפל שלו, קיילוס שימש צור כנגדו כבמאי המעורפל פי כמה, בתפאורה הקרדית ומרובת-הפרטים, ובהוראות הבימוי היעיוניות לשחקניו-נתיניו.

מחוז וטס-טס. הקיסר ג'ונס הוא מחזה של אדם אחד, של שחקן אחד שאין שני לו. מי שנבחר למלא תפקיד זה היה יוסף ידין. על כתפיו הטיל קיילוס את אחד הקשים שבתפקידי הבמה של המאה העשרים.

ידין עשה הכל כדי להיות מוכן לתפקיד הקשה. הוא גילח את שערותיו, צבע את פניו בגחן-זפת ודאג לאבד כל קשר עם הסקסט שבמחזה. כשהגיע הוא, ויחד אתו גם כל השחקנים האחרים לדרגה בה לא שלט עוד באופן הכרחי במשחקו, לדרגה בה הוא — לפי מיטב האסכולה האמריקאית החדשה — היה מופלג בידי כוחות נעלי-מים שגם לקיילוס עצמו אין שליטה עליהם כנראה, רק אז הועלה המסך על הצגתו הראשונה של התיאטרון הקאמרי המחודש.

מה שקרה לידין ארע גם, לרוץ המול, לקהל. כשיצאו הצופים מאולם הקאמרי, היה קשה להם להחליט איזו מן החתימות שעברו עליהם בהצגת הקיסר ג'ונס היתה הראויה ביותר לשבח: משחקו הצעקני והזועק לשמי האמנות האבסטרקטית של יוסף ידין, הסקסט הבלתי נשמע והבלתי ברור של יוג'ין אוניל, במיניו המפתיע של היי קילוס, או התפאורה המפחידה של משה מוקדי.

קרן אור אחת הפציעה, בכל זאת, מבעד לחשכת היער העבות, שבין סבכיו ברח ברו-טוס ג'ונס מוצעם נתיניו שמרדו. היו אלה רקדניותיה של רינה גלוק והיא עצמה, שיביצעו את חלקי המחול שבמחזה המכביע. הן וקולות התופים הבלתי-פוסקים, המטמטימים בטס-טס הבלתי-פוסק שלהם את אוזני הצופים והשומעים, היו הבולטים ביותר במחזה. הרקדניות — לטובה, התופים — לרעה.

יש מה לומר. הסיבה להצגתו של הקיסר ג'ונס, אמר הבמאי היי קיילוס, "היא כי יש לנו מה לומר בו". קיילוס מוצא בהקיסר ג'ונס את הכל: "אינפנים אותנו מוות והרס... מזה דורות אנו מוסיפים להרוג... מה היתה דמות עולמנו אילו הוקדשו כוחות אלה עצמם (כוחות הרס) לפתרון בעיית הרעב הי-אנושי?"

את אותה השאלה בדיוק צריכים גם צופיו הנאמנים של התיאטרון הקאמרי להענות להנהלתו החדשה, ולחבר שחקניו הרעננים ממרץ ולומים להצלת התיאטרון: לאן מופי-נים הכוחות? מה היתה דמות התיאטרון אילו הוקדשו כוחות אלה עצמם למחזה מקורי מענין, למחזה מצילתי המבטא את חרדת ימינו בצורה משכנעת יותר מהיות ג'ונס-אוניל-קיילוס?

בידור

חשיטרון

להקת פרגוד מצליחה להופיע גם בט-ני אולמות ריקים כמעט לגמרי, מבלי לסכן את עצם קיומה או את מקורותיה הכספיים השופעים. כשהוא ניוון מצינורות התקציב של חיפה הפועלית, אסף הקריין אליהו

Helene Curtis
suntan

סופת הימ! סופת הימ! סופת הימ!

נוסף למרסס-גם בשפופרת!

- מגן בפני כוית שמש ומבטיח שיזוף נהדר ונעים.
- קל למריחה — חודר יפה לעור.
- אינו מלכלך — אינו משמן (Greaseless)
- מכיל את חומר הפלא 'Solex'

היום האחרון

לחלוקת כרכי "העולם הזה" הוא היום הראשון הבא, 27 ליולי, בין השעות עשר עד אחת לפני הצהריים וחמש עד שבע אחר הצהריים.

1948-1958

עשר השנים הראשונות

יומן כאורעות ישראל

ספר זה מתאר בלשון בהירה, בניסוח תמציתי ובשפע של תצלומים את המאורעות החשובים בתחומי המדיניות, הבטחון, המפלגות, הכלכלה והתרבות, מיומה הראשון של המדינה עד היום.

ספר שימושי וספר קריאה חיוני לכל אורח. מצורף מפתח מפורט לאישים ולעניינים.

נכתב בידי אריה זיו, עורך החדשות של "הארץ".

526 עמודים בפורמאט גדול, 1083 תמונות. המחיר 6.750 ל"י

יצא לאור ומופץ על ידי הוצאת

